

λευγῶν περιφέρειαν, καὶ ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι μῆκος μ. 23, 59' πλάτος 36 30'. Ὁ Βοσγιένος λέγει ὅτι ἡ νῆσος αὕτη ἔχει καλὸν λιμένα καὶ ὄρμον, ἀλλὰ κατὰ τοῦτο εἶναι τὰ μέγιστα ἠπατημένους.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν Στεφάνου τοῦ Γεωγράφου τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο Μεμβλίαρος, ἀπὸ τὸν Μεμβλίανρον συγγενῆ τοῦ Κάδμου, τοῦ καὶ ἐν Θήρᾳ ἀποικησάντος. Ἀκολούθως δὲ ὠνομάσθη Ἀνάφη ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, οἵτινες ὑπὸ τρικυμίας διωκόμενοι διεσώθησαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ὅπου κατὰ τὸν Στράβωνα καὶ Κόνωνα ὠκοδόμησαν ναὸν ἀφιερῶσαντες αὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι. Τοῦ περιδοῆτου τούτου ναοῦ σώζονται μέχρι τοῦδε ὀλίγα τινα εἰρεῖπια, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἀνακαλύπτονται διάφορα ἄλλα τῆς ἀρχαιότητος λείψανα.

Ὁ νῦν τῶν Ἀναφαίων δῆμος σύγκειται ἐκ τῆς ἑμῶν ὠμου κωμοπόλεως, ὅπου εἶναι εἰσέτι φαινὰ τὰ εἰρεῖπια τοῦ τῆς Ἐνετικῆς δυναστείας φρουρίου ἔχει δὲ καὶ κατοίκους 870, καὶ προάγει σίτον, κριθήν, κρόμμυα, μέλι, ὄσπρια, καὶ ὀλίγον οἶνον. Ὑπάρχει καὶ ἀφθονία περδικῶν, αἵτινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡγησάνδρου, ἀναφερομένου ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου, πρότερον δὲν ὑπῆρχον, ἀλλὰ κομισθέντος ἐνὸς καὶ μόνοι ζευγαρίου ἐξ Ἀστυπαλαίας, τοσοῦτον πολυπλασιασθήσαν ἐν διαστήματι ὀλίγου χρόνου, ὥστε ὁ δῆμος θέλων νὰ προλάβῃ τὴν ὁποῖαν ἐπροξένουν φθορὰν εἰς τὰ προϊόντα, διέταξε νὰ φθειρῶνται τακτικῶς καθ' ἕκαστον ἔτος τὰ αὐτῶν ὠά. Εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἀνεκαλύφθησαν προσέτι ἔχνη μεταλλείων ἀμιάντου καὶ ἀντιμονίου.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐρημονήσους τῆς Ἐπαρχίας ταύτης σημειωτέον, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ τῆς Θήρας κόλπου κεῖται ἡ παλαιὰ Καμμένη, ἡ καὶ Αὐτόματος καὶ Ἱερὰ παρά τοις παλαιοῖς καλυμένη, ἡ νέα Καμμένη, καὶ ἡ μικρὰ Καμμένη, αἵτινες ἀκολούθως ἀνεφύθησαν, καὶ ἐν αἷς προσορμίζοντα τὰ Θηραϊκὰ πλοῖα. Πρὸς τὸ στόμιον τοῦ αὐτοῦ κόλπου, μεταξύ Θηρασίας καὶ τοῦ νοτίου τῆς Θήρας ἀκρωτηρίου, κεῖται τὸ Ἀσπρονήσιον, τὸ ὁποῖον κακῶς τινὲς νομίζουν ὅτι εἶναι ἡ τῶν παλαιῶν Θεία. Τρεῖς ὡς ἔγγιστα λεύγας πρὸς δυτικομεσημβρίαν τῆς Θήρας κεῖνται αἱ λεγόμεναι Χριστιανὰ, ἡ Ἀσκανία παρά τοις παλαιοῖς,

καὶ οὐχὶ Λητώα, ὡς διίσχυρίζεται ὁ Λαμαρτινιέρος. Πρὸς ἀνατολὰς καὶ πλησίον τῆς Ἀνάφης κεῖνται αἱ καλούμεναι Ἀναφοπούλαι. Μεταξὺ Θήρας καὶ Ἀμοργοῦ ἡ λεγομένη Ἀνυδρος, καὶ οὐχὶ Ἀμοργόπουλον, ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ Ἀλδενχόβενος· καὶ μεταξὺ Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νάξου αἱ ἐφεξῆς ἐρημόνησοι, αἵτινες ἐν τῷ γεωγραφικῷ τῆς Ἑλλάδος χάρτη τοῦ Ἀλδενχόβενου εἰς τὴν ἐπαρχίαν Νάξου κατατάττονται, δηλ. ἡ Λέλανδρος (Στενόζα), ἡ Σχινοῦσα, ἡ Φακοῦσα (Κέρος), αἱ δύο καλούμεναι Κουφονήσια, καὶ ἡ Ἡράκλειος (Ἀρακλιά) ἧτις πιθανῶς εἶναι ἡ τῶν παλαιῶν Νικασία, καθότι οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφέρει νῆσον φέρουσαν ὄνομα Ἀρακλίας ἢ Ἡρακλείου. Εἰς τὴν ἐρημόνησον δὲ ταύτην ὑπάρχει ἀντρόν τι, ὅμοιον μὲ τὸ τῆς Ἀντιπάρου, καὶ οὐχ' ἦττον θαυμάσιον, καὶ τοι μὴ ἀναφερόμενον ὑπὸ τῶν περιηγητῶν, διὰ τὰς ἐν αὐτῷ σταλακτητικὰς ἀπολιθώσεις, καὶ ἔτι μᾶλλον ἄξιον παρατηρήσεως, καθ' ὅσον ἡ αὐτοῦ εἰσοδος οὐδόλως εἶναι ἐπικίνδυνος. (ἀκολουθεῖ)

ΜΥΘΟΣ ΣΤ'.

Οἱ Βάτραχοι.

Κατὰ τὸν χρυσοῦν ἐκεῖνον καὶ μακάριον αἰῶνα, ὅτ' ἐσκέπτοντο τὰ ζῶα καὶ ἐδιοικοῦντο μόνα, Βάτραχοι οἱ θιασῶται τῆς προόδου καὶ τῶν φῶτων τὴν βελτίωσιν ὑπ' ὄψιν ἔχοντες τῶν καθεστώτων, Ἐκ τῆς λίμνης τῶν ἐκθάντες μὲ κοάσματα τραχέα, παρὰ τοῦ Διὸς ἐζήτουν νὰ τοὺς δώσῃ Βασιλεῖα. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐκ τοῦ Ὀλύμπου πρὸς τὴν γῆν ὀλίγον κύπτει, κ' ἐκ τῆς Ἰδης κόψας ξύλον εἰς τοὺς βατράχους κάτω ῥίπτει. Τὸ δὲ ξύλον εἰς τὴν λίμνην πεσὸν κάμνει μέγαν κρότον· οἱ δὲ βάτραχοι μεγάλως ζιππασθέντες κατὰ πρῶτον, Καταδύοντι ἀμέσως εἰς τὸν πυθμένα τῶν ὑδάτων, καὶ φοβοῦνται νὰ ἀνέλθουν νὰ ἰδοῦν τὸν ἀνακτὰ των. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, κρότον μὴ ἀκούοντες κἀνέν, ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνου βαθμηδὸν ἀπ' τὸν πυθμένα. Εἰς τὸ ξύλον πλησιάζουν νὰ τὸ περιεργασθῶσι, καὶ τολμῶσιν ἐπὶ τέλους ἐπ' αὐτοῦ καὶ ν' ἀναβῶσι. Τὴν ἀπάθειαν δὲ τούτου βλέποντες ἀθημονοῦσιν, ἀπαξάπκντες κοάζουν καὶ μεταβολὴν ζητοῦσιν.

* Ἀναξ ξύλινος, Ζεῦ πάτερ, εἰς τί θέλει χρησιμεύσει;
 * πῶς χωρὶς ψυχῆν τὸ ξύλον εἰς ἡμᾶς θὰ βασιλεύσει;
 Ὁ δὲ Ζεὺς μακροθυμήσας ἀνόητους τοὺς νομίζει, καὶ τὸν Ἐγχελυν βατράχων βασιλεῖα διορίζει.

Τοῦ Ἐγγέλειος τὸ μήκος κ' ἡ εὐλύγιτος ἡ μέση
 εἰς τὸν ὄχλον τῶν βυτράχων κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἀρέσει·
 Ἄλλ' ὡς εἶδον ὅτι εἶναι ἀδρανῆς, μωρὸς, εὐήθης,
 εἰς τὸν Δία διευθύνου ἀπαιτήσεις τὰς συνήθεις·
 Βασιλέα ζητοῦν ἄλλον, πλήρη βίωμης καὶ σοφίας,
 νὰ κρατήσει ἐπαξίως τὰς βασιλικὰς ἡνίας·
 Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας, τὸν ἀμφίβιον τὸν Ὅϊδρον
 Βασιλέα διορίζει τῶν ταραξιῶν ἐνύδρων·
 Ὁ φρικτὸς δὲ οὗτος ὄφρις ἀμ' ἀνέβ' ἐπὶ τοῦ θρόνου
 τὴν πολλὴν φιλοστοργίαν ἐμιμήθηκε τοῦ Κρόνου·
 Καὶ εὐθύς τοὺς ὑπηκόους ἀπὸ δύο καὶ τρεῖς ἀρπάζει,
 καὶ μὲ νόμον χωρὶς νόμον, τοὺς ῥοφᾷ, τοὺς καταβάζει.

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΥΘΕ

ἢ τὰ ἦθη τοῦ αἰῶνος.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ.)

Κεφ. Β'.

Ἡ περιήγησις.

Τὴν ἐπαύριον τῆς σκηνῆς ταύτης, περὶ τὴν ἐν-
 νάτην ὄραν πρὸ μεσημβρίας, ὁ Ξουθ εἰσελθὼν εἰς τὸν
 θάλαμον τοῦ Καλλίστρατου « ἔρχομαι, λέγει πρὸς
 » αὐτὸν, νὰ ἐκπληρώσω τὴν χθεσινὴν ὑπόσχεσίν μου·
 » πρὶν ὅμως ν' ἀρχίσω, ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ νὰ μὲ ὑπο-
 » σχεθῆς, ὅτι θέλεις φυλάξει στωϊκὴν ἀπάθειαν καὶ
 » Πυθαγόρειον ἐχεμυθίαν, περὶ ὅσων ἤθελες ἀκούσει
 » ἐκ τοῦ στόματός μου· διότι ἄλλως ἡ διήγησις αὐ-
 » τη θέλει ἀποβῆ ὄχι μόνον ματαία, ἀλλὰ καὶ ἐπι-
 » ζήμιος· εἶδὲ μὴ, διάτάξόν με νὰ σιωπήσω » « ὄχι,
 » ἀπήντησεν ὁ Καλλίστρατος, ἐξεναντίας ἐπιθυμῶ
 » καὶ σὲ διατάττω νὰ ἐμιλήσῃς εὐλικρινῶς καὶ ἐλευ-
 » θέρως, καὶ σὲ ὑπόσχομαι νὰ σὲ ἀκούσω ἀταράχως
 » καὶ νὰ μὴν εἶπω τι εἰς κἀνένα· σὲ ὀρξίζομαι δὲ εἰς
 » τὴν ἱεράν σκιάν τοῦ ἥρωος πατρός μου, ὅτι θέλω
 » φυλάξει τὴν ὑπόσχεσίν μου· » ὁ δὲ Ξουθ χαμογελά-
 » σας καὶ κινήσας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὠμίλησεν ὡς
 ἀκολούθως.

» Ἐγεννήθη ἐν εἰς τὸ Βερολίνον πρωτεύουσαν τῆς
 Πρωσίας· ὀνομάζομαι Βαρθόλδους, καὶ εἶμαι αὐτὸς
 ἐκεῖνος ὁ εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ Κοραῆ ἀναφερόμε-
 νος Γερμανὸς περιηγητῆς, ὁ πικρὸς τῶν Ἑλλήνων
 κτηγόρος, συγγραφεὺς τοῦ κατὰ τὰ 1805 ἐκδο-

θέντος συγγράμματος, ἐπιγραφομένου « ἀποσπά-
 ματα πρὸς ἀκριβεστέραν γνῶσιν τῆς σημερινῆς Ἑλ-
 λάδος. »

Ἀναγνούς κατὰ τὴν νεότητά μου τὰ συγγράμ-
 ματα διαφόρων Εὐρωπαϊῶν περιηγηθέντων τὴν Ἑλ-
 λάδα, Τουρκίαν καὶ Ῥωσσίαν, συνέλαβον μεγάλην
 ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ γείνω καὶ ἐγὼ αὐτόπτης τῶν ὑπ'
 αὐτῶν ἱστορουμένων τεραστίων πραγμάτων, καὶ νὰ
 καταταχθῶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐνδόξων περιηγητῶν
 τῶν θαρβάρων χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς· ὁ πατήρ μου
 ἀποθανὼν ἐν ἔτει 1803 μὲ ἀφῆκε μόνον κληρονόμον
 μεγάλης χρηματικῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν παρα-
 καταθέσας εἰς διαφόρους τραπεζίτας τῆς Γερμανίας,
 ἔλαβον παρ' αὐτῶν πιστωτικὰ γραμμάτια δι' ὅλα τὰ
 μέρη τῆς Τουρκίας, καὶ συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς
 τοὺς ἐκεῖ προξένους τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν δυ-
 νάμεων, καὶ καταβὰς εἰς Τεργέστην ἐπεβιβάσθην ἐπὶ
 ἐμπορικῷ τινος πλοίου καὶ μετέβην εἰς Σμύρνην.

Φθάσας εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐπαρουσιάσθην πρὸς
 τὸν ἐκεῖ Αὐστριακὸν πρόξενον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἤ-
 μιν συστημένος παρὰ τινος τραπεζίτου τῆς Βιέννης·
 οὗτος δὲ ἀφοῦ μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, κράξας τὸν
 διερμηνέα αὐτοῦ Ἀγγερέτον, συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ,
 καὶ μετ' ὀλίγον ἀποτευνόμενος πρὸς με, « Κύριε, μὲ
 λέγει, ἐπειδὴ καὶ ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχουσι καλὰ ἔσο-
 δοχεῖα, ὁ διερμηνεύς μου συγκατατίθεται νὰ σὲ δεχθῆ
 εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὅπου θέλεις ἔχει ὄλιγα σου τὰς
 ἀναπαύσεις.

Μετεκομίσθην λοιπὸν καὶ κατώκησα εἰς τὴν οἰ-
 κίαν τοῦ ῥηθέντος Ἀγγερέτου, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος
 Πέππα, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ Βιολάντη, καὶ ὁ ἀδελ-
 φὸς τῆς οἰκοδοσποίνης Δὸν-Γκιουρουμῆς, ἱερεὺς ἐκ
 τοῦ τάγματος τῶν Καπουκίνων, μία ὑπηρέτρια καὶ
 εἰς ὑπηρετῆς, ἀπετέλουν ὅλην τὴν οἰκογένειαν· ἀλλὰ
 τὰ κάλλη τῆς νέας Βιολάντης ἐγόητευσαν τοσοῦτον
 μᾶλλον τὰς αἰσθήσεις μου, καθ' ὅσον εἶχον παρα-
 τηρήσει, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγγερέτου ἐδείκνυε τοι-
 αὔτην πρὸς με συμπάθειαν, ὁποίας μέχρι τότε παρ'
 οὐδεμιᾶς ἄλλης γυναικὸς εἶχον ἀξιώθῃ, ἔνεκα, φαί-
 νεται, τῆς δυσειδούς μορφῆς μου καὶ τοῦ μικροῦ καὶ
 κακοεσχηματισμένου σώματός μου. Ἀφοσιωθεὶς λοι-
 πὸν ὅλος εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῆς, ἐλησμάνησα τὸ πᾶν
 ὅλαι μου αἰ προσπάθειαι ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ καλ-